

pátek ráno 9.9. jsem nakopnul Astru a po prázdné dálnici jsem si to namířil do Kobylis. Naštěstí modré zóny zde byly připravené na říjen a tak nebyl problém zaparkovat za katastrem. V bufetu katastru jsem se posílil a před devátou jsem se přesunul před vchod kde už byl připraven autobus směr Mnichov a Innsbruck. Jel jsem na víkendový výlet s pražskými kolegy. No, spíše kolegyněmi, protože jedinými muži v autobuse byli dva právníci - důchodci, řidič, manželé a já. Jen se autobus hnul, začaly kolovat krabice s jídlem - řízky, buchty slané i sladké, chlebičky, jednohubky, cukroví svatební, vánoční, pouťové... plus alkohol všeho druhu. Ještě když jsme v neděli dojížděli do Prahy, tento koloběh stále trval. Myslím, že jsem po tomto víkendu měl tak 4 kila navíc. Mělo mě uklidnit, že minulý rok bylo jídla více, letos to bylo slabé. Nicméně s dvěma čůr - zastávkami na pumpách jsme docela brzo dorazili do Mnichova do hotelu Herzog Wilhelm Tannenbaum. Po ubytování, které bylo docela spartánské jsem hned vyrazil do víru Mnichova. Prošel jsem si centrum s památkami. Týden před Oktoberfestem nebylo ani moc lidí v ulicích. Povinně jsem zašel do hospody [HB](#) kde se zrovna uvolnil stůl. Dal jsem si světlého tupláka za 8,4 éček a kolegyně, s kterou jsem brouzдал po městě, půllitr černého. Dal jsem si ještě jedno a kolegyně si objednala ještě "malé". Dostala však velké, protože se snažila ohromit číšníka svojí no-němčinou a ten se s ní moc nemazlil. Dobře jí tak. Mohla ukázat prstem na svůj žedlík a byl by pokoj. Procumlali jsme si svá piva do sedmé hodiny a museli jsme makat na zamluvenou večeři do restaurace Opatija. http://www.opatija-restaurant.com/speisekarte_e.shtml Zde jsem si objednal original schnitzel za 12 éček. Nechal jsem se s tím kolem řízku vyfotit a pak jsem se pustil do boje.

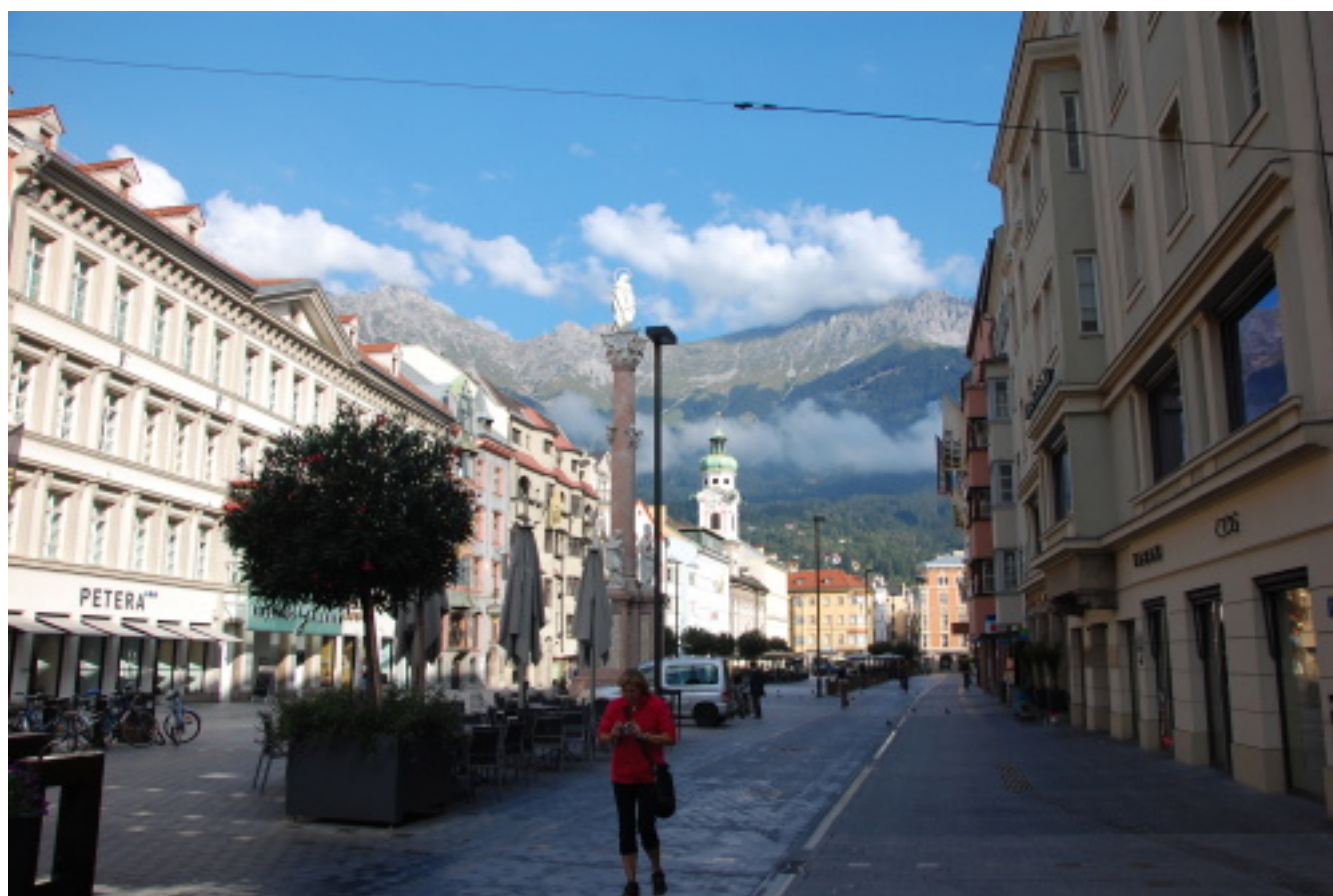

Zvítězil jsem akorát nad masem, jinak vše ostatní se už do mě nevešlo. Ostatní na tom nebyly lépe. Všichni totálně přejedení se odvalili do hotelu. Já jsem ještě bloumal do půlnoci uličkami centra, protože se zde na náměstíčkách konaly různé hudební akce a hlavně jsem potřeboval trochu po večeri splasknout. Večer jsem padnul do postele a ani jsem se nehnul.

V sobotu ráno jsme se po snídani nalodili na autobus a jelo se směr na Garmisch-Partenkirchen. Opět nádherné počasí a dojíždání řízečků. Trochu jsme se poflakovali po městě a kolem poledního se vyrazilo na Innsbruck. Najeli jsme na centrální parkoviště se záchody za 0,7 éček. Drobné jsem neměl, ale naštěstí u pokladen na lanovku na Nordkette byly záchody zadarmo. Lanovka nás vytáhla až nahoru a posledních pár desítek metrů se šlo pěšky. Ještě jsem nebyl ze zánětu fit, tak jsem se nahoru drápal a dusil se, jako kdybych byl náruživý kuřák. Výhled byl super. Pak jsem si došel dolů do bufáče na pivo. Usednul jsem k jednomu volnému stolu a kochal se výhledem. Za chvíli ke mě přisedli nějakí důchodci, kteří si dávali kafe. Moc jsem jim nerozuměl a ani nevím jestli se bavili mezi sebou nebo se mnou. Pro jistotu jsem sem tam zakoulel očima a zavrtěl hlavou aby to nevypadalo, že jsem nezdvořilý. Blížil se čas k odjezdu dolů a tak jsem se přesunul na lanovku. Byla pěkně našvihlá. Stál jsem na jedné noze a to ještě ne na své. Autobusem jsme se přesunuli do, zřejmě cíli celého našeho výletu - Primarku. Vše za pakatel. Ceny byly sice lidové, ale usoudil jsem, že nic nepotřebuji a přesunul jsem se do obchodáku koupit si nějaké pití. Když jsme se před zavíračkou opět sešli a naskákali do autobusu, jelo se už do hotelu Tautermann. Řidič stále kroužil kolem bloku a nemohl k hotelu projet. Nakonec po jedné okružní jízdě si srovnal před odbočkou autobus a vmáčknul se do jedné z uliček, kde bych měl problém

projet s Fiátkem 600. Vůbec jeho eskamotérské kousky na ucpaných plochách u pump a parkovištích mě uváděli v úžas. Na hotelu jsem byl přidělen na pokoj k právníkům. Vytáhnul jsem Tulamorku na seznámení. Oni vytahli 12 letou Skotskou a Havana doutníky. Takže o večeru bylo rozhodnuto. Začalo docela hustě pršet a my jsme se museli přesunout na večeri do centra do restaurace FloJos. Objednal jsem si jen kuřecí křídla a pivo. Jako ostatní jsem toho měl dost z večere v Mnichově. Pivo bylo takové nějaké, raději jsem si dal pár Mojito. Odcházel jsem s právníky jako poslední. Na pokoji jsme dorazili skotskou a jelikož jeden z právníků za mlada byl haviřéem, a já něco pochytil z návštěvy dolu Michal, dopilovával jsem si své znalosti z fárání. Spinkalo se mi dobře. V neděli ráno už bylo po dešti.

Posnídali jsme, dali věci do autobusu a vydali se na pochod po Innsbrucku. Nezvykle, na rozdíl od našich končin bylo všude zavřeno. Toho ženské litovaly, že nemohou lítat po krámech. Kolem poledne jsme zamířili domů. Dálnice byli ucpané a tak návrat do Prahy byl už za tmy. Slíbil jsem kolegyni, že ji vezmu k Říčanům, ale jako na potvoru, jsem nemohl najít své auto. Už jsem propadnul zoufalství, že asi neodjedu domů a navíc kolegyně si bude myslet, že jsem náruživý noční turista, když jsem v temné uličce rozpoznal své auto. Provoz byl večer slabý a domů jsem dorazil v rekordním přejezdu Praha –Pelhřimov.